

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 12C/18/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3816201117
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Matulák
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2016:3816201117.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza sudcom JUDr. Róbertom Matulákom v právnej veci navrhovateľa: O. R., nar. XX.X.XXXX, bytom R. G., A. horou XXX/X, zast. JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom Lučenec, J. Kráľa 5/A, proti odporcovi: Všeobecná úverová banka, a.s. so sídlom v Bratislave, Mlynské nivy 1, IČO: 31 320 155, zast. ČERNEJOVÁ & HRBEK, s.r.o. so sídlom Bratislava, Kýčerského 7, o zaplatenie 1.597,19 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke sumu 1597,19 eur spolu s 8,05 %-ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.597,19 eur od 21.2.2015 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke, k rukám jej právneho zástupcu, náhradu trov konania vo výške 520,54 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odporca je povinný zaplatiť na účet Okresného súdu Prievidza súdny poplatok z návrhu na začatie konania vo výške 95,50 eur, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

odôvodnenie:

Navrhovateľka návrhom podaným na súd dňa 29.1.2016 prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadala, aby súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť jej sumu 1597,19 eur s prísl. z titulu vydania bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka na tom skutkovom základe, že dňa 5.12.2005 uzatvorila s odporcom „Žiadosť o vydanie a používanie Pôžičkovej karty Quatro č. 000808448,, (ďalej len „Zmluva“) na základe čoho odporca poskytol navrhovateľke kreditnú kartu s úverovým rámcom 30 000 Sk (995,82 eur). Predmetný zmluvný vzťah je potrebné podriadiť režimu zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch s poukazom na § 1 ods. 3 vyššie uvedeného zákona. Zmluva, na základe ktorej bola navrhovateľke poskytnutá kreditná karta, neobsahuje náležitosti požadované zákonom č. 258/2001 Z.z. a súčasne sú v nej viacnásobné neprijateľné zmluvné podmienky. Podľa § 4 ods. 2 cit. zákona musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať a/ sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pričom v zmluve absentuje údaj o ročnej úrokovej sadzbe; g/ ročnú percentuálnu mieru nákladov (ďalej len „RPMN“), pričom v Zmluve údaj o RPMN nie je. RPMN odzrkadľuje celkovú odplatu za poskytnutie úveru a je referenčným údajom slúžiacim spotrebiteľovi pre porovnanie výhodnosti ponúkaného finančného produktu s obdobnými finančnými produktmi na trhu. V prípade, že údaj o RPMN v zmluve absentuje, považuje sa poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov, čoho si musel byť navrhovateľ ako odborne a právne znalý dodávateľ byť vedomý. V Zmluve súčasne absentuje aj akékoľvek dojednanie o úrokoch a poplatkoch za poskytnutie spotrebiteľského úveru, čo má v zmysle vtedy platnej a účinnej právnej úpravy za následok, že dodávateľ nemôže požadovať od spotrebiteľa zaplatenie nedojednaných úrokov a poplatkov (§ 4 ods. 5), čoho si musel byť navrhovateľ ako odborne a právne znalý dodávateľ rovnako vedomý. Úrok z úveru je jedným z definičných znakov zmluvy o úvere. Zmluva neobsahuje vo svojej lícnej časti údaj, ktorý

by sa týkal úrokov, o ktoré bude úver navýšený. Zákon síce explicitne neupravuje úrokovú sadzbu, ako obligatórnu náležitosť, upravuje však dôsledky neuvedenia úrokov (§ 4 ods. 5). Podľa § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z., od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Má za to, že odporca nemal nárok na odplatu za poskytnutý úver vo forme úrokov a rôznych poplatkov, o ktoré mal byť úver navýšený v dôsledku absencie základných náležitostí v zmluve o úvere. Na základe predkladaného výpisu z Pôžičkovej karty Quatro je zrejmé, že navrhovateľka za obdobie od 29.12.2005 do 30.9.2015 čerpala od odporcu prostredníctvom kreditnej karty celkovú čiastku 7.677,08 eur a doposiaľ uhradila odporcovi sumu spolu vo výške 10.838,55 eur. Prijímaním plnenia od navrhovateľky na účet odporcu nad rámec čerpanej sumy dochádzalo na strane odporcu k bezdôvodnému obohateniu na úkor navrhovateľky, keďže odporca k takýmto plneniam od navrhovateľky nemal platný právny titul. Celkovo sa odporca na úkor navrhovateľky bezdôvodne obohatil sumou vo výške 3.161,47 eur (rozdiel medzi úhradami vo výške 10.838,55 eur a čerpaniami spolu vo výške 7.677,08 eur). O skutočnosti, že odporca sa bezdôvodne obohatil na úkor navrhovateľky sa táto dozvedela v priebehu mesiaca december 2015 od svojho právneho zástupcu. Plnenie, ktoré navrhovateľka v postavení spotrebiteľky poskytla odporcovi v postavení dodávateľa bez platného právneho titulu zakladá na strane navrhovateľky nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Navrhovateľka si uplatňuje nárok, ktorý pozostáva zo súčtu úhrad, ktorý uskutočnila v období od 31.1.2013 do 20.2.2015 spolu vo výške 1597,19 eur.

Súd priznal navrhovateľke ňou v konaní uplatnený nárok platobným rozkazom č. k. 12C/18/2016-55 zo dňa 3.2.2016, proti ktorému odporca podal odpor, v ktorom žiadal návrh navrhovateľky v celom rozsahu zamietnuť. V odôvodnení odporu uviedol, že tvrdenia navrhovateľky uvedené v návrhu nezodpovedajú skutočnému stavu veci - všetky platby vykonané navrhovateľkou predstavovali plnenie jej zmluvných povinností v zmysle zmluvy zo dňa 5.12.2005, príslušných obchodných podmienok a cenníka poplatkov a nákladov, ktoré sú právnou súčasťou Zmluvy, pričom všetky platby požadované odporcom ako odplata za poskytnutý úver boli a sú jasne a zreteľne špecifikované v Zmluve, ktorú navrhovateľka mala pred podpisom aj v čase podpisu Zmluvy k dispozícii. Z uvedeného dôvodu neeviduje odporca voči navrhovateľke akékoľvek záväzky ani vo výške ňou žalovanej sumy. Odporca neeviduje žiadnu predžalobnú výzvu navrhovateľky na plnenie ňou v návrhu uvádzaného nároku, teda odporca nemôže byť v omeškaní od 21.2.2015, pretože o údajnom nároku navrhovateľky sa dozvedel až doručením platobného rozkazu spolu s návrhom zo strany tunajšieho súdu a to dňa 10.2.2016. Podľa judikovaných záverov v Slovenskej republike, v Českej republike ako i v celej Európskej únii, spotrebiteľská ochrana (a v jej rámci aj úloha súdov, ako „vykladačov“ zákona) neznamena, že by mal byť spotrebiteľ chránený spotrebiteľským právom pred vlastnými (z jeho pohľadu i neuváženými) krokmi. Ochrana spotrebiteľa nikdy neznamena a ani neznamena jeho ochranu pred jeho vlastnými ekonomickými (možno aj neuváženými) rozhodnutiami pri ktorých dal prednosť ponúkanému tovaru, službe pred vlastnými peniazmi. Ochrana spotrebiteľa totiž znamena ochranu najmä pred neúplnými a nepravdivými informáciami vyplývajúcimi z informačnej asymetrie medzi ním a obchodníkom a slobody jeho vôle, pokiaľ nemohla byť naplnená kvôli štandardným (predformulovaným) zmluvným podmienkam obchodníka. Navrhovateľka obdržala vopred všetky informácie a Zmluva obsahovala všetky náležitosti podľa zákona č. 258/2001 Z.z. v platnom znení a navrhovateľka mala dostatok časového priestoru na preštudovanie zmluvnej dokumentácie, vznesenie námietok, pripomienok, či iných návrhov na úpravu zmluvného textu a nakoniec sa mohla rozhodnúť aj zmluvu nepodpísať, došlo k plnému naplneniu ochrany spotrebiteľa, nielen slovenských, ale aj európskych predpisov na ochranu spotrebiteľa.

Dokazovaním vykonaným na pojednávaní vypočutím účastníkov, oboznámením s obsahom listinných dôkazov, Žiadosťou o vydanie a používanie Pôžičkovej karty Quatro zo dňa 24.11.2005, Obchodnými podmienkami pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydávaných Všeobecnou úverovou bankou, a.s. v spolupráci so spoločnosťou Slovenské kreditné karty, a.s., výpisom z Pôžičkovej karty Quatro, výpisom z obchodného registra na odporcu, Cenníkom odporcu platným od 21.6.2004, písomnými podaniami navrhovateľa a odporcu a ďalšími dôkazmi, tvoriacimi obsah spisu, mal súd zistený tento skutkový stav veci:

Dňa 5.12.2005 uzatvorila navrhovateľka ako dlžník s odporcom ako veriteľom úverovú zmluvu označenú ako „Žiadosť o vydanie a používanie Pôžičkovej karty Quatro č. 000808448“, na základe čoho odporca poskytol navrhovateľke kreditnú kartu s úverovým rámcom 30 000 Sk (995,82 eur) so schválenou štandardnou mesačnou splátkou vo výške 1.000 Sk (33,19 eur). Súčasťou Zmluvy boli aj Obchodné podmienky pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydávaných Všeobecnou úverovou

bankou, a.s. v spolupráci so spoločnosťou Slovenské kreditné karty, a.s., ktoré sa nachádzali na rube Zmluvy.

Z obsahu Zmluvy je zrejmé, že navrhovateľka Zmluvu uzavrela ako spotrebiteľ a odporca, podnikajúci ako právnická osoba (výpis z obchodného registra - č. I. 44) ako dodávateľ. Predmetný zmluvný vzťah je teda potrebné podriaďiť režimu zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch s poukazom na § 1 ods. 3 vyššie uvedeného zákona. Zmluva, na základe ktorej bola navrhovateľke poskytnutá kreditná karta, neobsahuje všetky náležitosti požadované zákonom č. 258/2001 Z.z. (§ 4 ods. 2 písm. a/ a g/), konkrétne sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a údaj o RPMN. V zmluve, v jej lícnej časti nie je uvedený ani údaj o úrokoch a poplatkoch za poskytnutie spotrebiteľského úveru.

Na základe výpisu z Pôžičkovej karty Quatro je zrejmé, že navrhovateľka za obdobie od 29.12.2015 do 30.9.2015 čerpala od odporcu prostredníctvom kreditnej karty celkovú čiastku 7.677,08 eur a doposiaľ uhradila odporcovi sumu spolu vo výške 10.838,55 eur. Rozdiel medzi úhradami navrhovateľky vo výške 10.838,55 eur a čerpaniami peňazí od odporcu spolu vo výške 7.677,08 eur predstavuje sumu 3.161,47 eur.

Navrhovateľka si v konaní uplatnila nárok, ktorý pozostáva zo súčtu úhrad, ktorý uskutočnila v období od 31.1.2013 do 20.2.2015, spolu vo výške 1597,19 eur.

Písomným podaním zo dňa 17.3.2016 právny zástupca navrhovateľky zotrval na podanom návrhu s tým, že odporca v podanom odpore neuviedol žiadne argumenty, ktoré by právne relevantným spôsobom rozporovali nárok navrhovateľky. Trvajú na tom, že Zmluva mala byť celistvá, pre spotrebiteľa prehľadná a zrozumiteľná. Nebolo účelom zákona, aby spotrebiteľ pri oboznamovaní sa so zmluvou o spotrebiteľskom úvere musel doslova „hľadať“ pre väčšinu spotrebiteľov zásadne dôležité údaje, vo viacerých dokumentoch (všeobecné obchodné podmienky, cenník a pod.). Základné parametre definujúce odplatu spotrebiteľského úveru musia byť dostupné a zrozumiteľné na jednom tlačive, aby klient bol reálne schopný jednak porovnať si výhodnosť ponúkaného úverového produktu s inými produktami na finančnom trhu a súčasne, aby mal vedomosť počas celého zmluvného vzťahu o tom, koľko ho požičanie peňazí stojí, t.j. „za akú cenu sú peniaze predávané“. Odporca sa svojím subjektívnym pohľadom na ochranu spotrebiteľa zjavne snaží o prenesenie zodpovednosti za svoje systémové pochybenia pri vyhotovovaní zmlúv o spotrebiteľskom úvere na samotného spotrebiteľa. V predmetnej veci je nevyhnutné vychádzať zo skutočností, že práve odporca pripravoval zmluvné formuláre v zjavnom rozpore so zákonom o spotrebiteľskom úvere. Táto skutočnosť je podporená aj rozhodovacou praxou súdov SR v konaniach, v ktorých boli upravované nároky z obdobných zmlúv o úvere, avšak tieto nároky neboli priznané z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí špecifikovaných v zákone o spotrebiteľských úveroch. Dôsledkom absencie obligatórnych náležitostí je bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytovaných úverov. Argumentáciu, ktorá pripúšťa, aby obligatórne náležitosti boli uvádzané na rôznych listinách, ktoré ani neboli spotrebiteľovi predložené, odmietol. Ak by sa pripustili úvahy o tom, že spotrebiteľ má byť údajne oboznámený s akýmkoľvek dokumentom na ktorý odkazuje zmluva o spotrebiteľskom úvere vo svojom texte (mnohokrát písaná drobným písmom), potom by bolo možné použitím argumentácie „argumentum ad absurdum“ dospieť k záveru, že každá z obligatórnych náležitostí požadovaná zákonom o spotrebiteľských úveroch by mohla byť uvádzaná na osobitnom dokumente, pričom by postačovalo len strohý odkaz v zmluve o spotrebiteľskom úvere na spôsob, že „spotrebiteľ svojím podpisom potvrdzuje, že je oboznámený...“ a vymenovať akékoľvek množstvo dokumentov. Následne by došlo k situácii, že informácie v zmluvách o spotrebiteľských úveroch by neboli neurčité, nejasné, nezrozumiteľné a neprehľadné a umiestnené na bližšie neurčenom počte osobitných listín. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. I.ÚS 3512/2011 z 11.11.2013 a síce, že zmluva (vrátane zmluvy o spotrebiteľskom úvere) musí mať dostatočnú formu a obchodné podmienky nesmú slúžiť k tomu, aby do nich v často neprehľadnej zložito formulovanej a malým písmom písanej forme skryl dodávateľ dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých predpokladá, že pozornosti spotrebiteľa s najväčšou pravdepodobnosťou uniknú.

Písomným podaním zo dňa 17.3.2016 právny zástupca odporcu opätovne žiadal, aby súd návrh navrhovateľky v celom rozsahu zamietol s tým, že zmluva o úvere je platným právnym úkonom uskutočneným v plnom súlade s príslušnými právnymi predpismi a obsahujúcim všetky nevyhnutné náležitosti v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z.. Odporca ako veriteľ uzavrel s navrhovateľkou dňa 5.12.2005 Zmluvu, ako je zrejmé z písomného vyhotovenia listín tvoriacich zmluvu o úvere (v tom

pravom právnom zmysle). Zmluva bola uzavretá dištančne a skladala sa z viacerých dokumentov (žiadosť, obchodné podmienky, cenník). Celý vtedajší proces možno popísať tak, že potenciálny klient, majúci záujem o poskytnutie bankového produktu/služby zo strany odporcu ich kontaktuje (najčastejšie telefonicky), pričom podľa jeho predbežných predstáv je spísaný prvotný dokument - Žiadosť o vydanie a používanie pôžičkovej karty. Žiadosť je po prvotnom kontakte s klientom spolu so všetkými dokumentmi a informačnými materiálmi zaslaná na adresu potenciálneho klienta. Úlohou klienta je celú zmluvnú dokumentáciu si prečítať (naštudovať) a v prípade pretrvávajúceho záujmu žiadosť vyplniť, podpísať a následne poslať odporcovi na predzmluvné posúdenie. V zmysle zákonných povinností odporca takúto ponuku stále ešte potenciálneho klienta s odbornou starostlivosťou vyhodnotí, pričom v prípade pozitívneho výsledku žiadosť aj podpíše, čím dôjde v nadväznosti na zaslanie potvrdenia klientovi k uzavretiu zmluvy o úvere. Odporcom dopodpisovaná zmluva je následne zaslaná už reálnemu klientovi odporcu - zmluvu o úvere pritom po právnej stránke netvorí len žiadosť (už z prvotného pohľadu na ňu je zrejmé, že ani nemôže), ale aj obchodné podmienky (umiestnené na druhej strane žiadosti, t.j. žiadosť a obchodné podmienky sú na jednej listine) a cenník, ktoré dokumenty sú právnou súčasťou zmluvy o úvere a tvoria ju ako jeden celok. (komponenty zmluvy o úvere). Zmluva tak obsahovala všetky predpísané náležitosti. Na základe vyššie uvedeného nevidí odporca žiaden dôvod, aby na Zmluvu a ním poskytnutý úver dopadala zákonná sankcia v zmysle § 4 ods. 2 písm. g/, či § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Takáto štruktúra súkromnoprávnej zmluvy, kedy sa zmluva skladá z viacerých dokumentov prítomných buď na jednej, alebo i na viacerých samostatných listinách je v praktickom živote veľmi bežná, ničím nevybočuje zo zaužívanej praxe v súkromnoprávných vzťahoch. Uvedené už bolo v minulosti potvrdené aj rozhodovacou praxou súdov napr. rozsudkom NS ČR zo dňa 27.3.2008, sp.zn. 26CDo/2317/2006. Okrem toho, právna previazanosť komponentov zmluvy o úvere, ktoré zmluvu o úvere tvoria, plynie i priamo zo zákona a to zo zákona č. 510/2002 Z.z. o platobnom styku a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom a účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere - zmluva o úvere je totiž zároveň aj zmluvou o vydaní a používaní elektronického platobného prostriedku v zmysle tohto zákona, ktorej právnou súčasťou sú v zmysle § 23 ods. 3 zákona o platobnom styku, vyslovene aj obchodné podmienky. V otázke prítomnosti údajných neprijateľných podmienok v zmluve o úvere doposiaľ navrhovateľka neunesla nielen bremeno dôkazu, ale ani bremeno tvrdenia. Navrhovateľka v žalobe len veľmi stručne uvádza, že v zmluve údajne nachádza viacnásobné neprijateľné zmluvné podmienky, žiadnym spôsobom však tento svoj názor ďalej nekonkretizuje. Za daných okolností nemožno uvažovať nielen o unesení bremena dôkazu, ale ani bremena tvrdenia navrhovateľky v danej otázke. Ak by tunajší súd aj nakoniec dospel k záveru, že skutočne došlo k bezdôvodnému obohateniu odporcu na úkor navrhovateľky, na čo však podľa ich názoru nie je žiaden dôvod, vzniesol námietku premlčania vo vzťahu k platbám navrhovateľky uskutočnenými pred dátumom 29.1.2013, pretože žaloba bola podaná na súd 29.1.2016, pričom premlčaniu podliehajú všetky (údajné) nároky navrhovateľky (jednotlivé platby vykonané navrhovateľkou) datované pred dátumom 29.1.2013. Od uvedeného dátumu do času podania žaloby uskutočnila navrhovateľka podľa údajov z výpisu z účtu, ktorý odporca k tomuto vzťahu eviduje, platby v súčte 1534,12 eur. Navrhovateľka odporcu nijakým spôsobom nevyzvala na vydanie ňou tvrdeného bezdôvodného obohatenia. Navrhovateľka okrem vydania bezdôvodného obohatenia takisto žiada, aby súd uložil odporcovi aj povinnosť zaplatiť navrhovateľke úroky z omeškania vo výške 8,05% ročne od 21.2.2015. Navrhovateľka však doposiaľ nijakým spôsobom nepreukázala, že by odporcu vyzvala na vydanie bezdôvodného obohatenia ku dňu 20.2.2015 teda odporca nemohol a nemôže byť v omeškani od 21.2.2015, pretože k danému dňu o údajných nárokoch navrhovateľky ani nemal vedomosť. Odporca sa o údajných nárokoch navrhovateľky dozvedel až 10.2.2016, kedy mu bola zo strany súdu doručená žaloba. Vzhľadom na vyššie uvedené, ak by súd žalobe vyhovel, postupoval by v rozpore s viacerými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a to konkrétne a/ v rozpore s ustanovením § 1 O.s.p. - ochrana poskytovaná navrhovateľke súdnym rozhodnutím by nespĺňala požiadavku spravodlivosti a zároveň by bola nie prostriedkom, ale naopak, prekážkou zákonom požadovaného výchovného pôsobenia smerom k zachovávaniu zákonov, čestnému plneniu povinností a k úcte právam iným osôb a b/ v rozpore s ustanovením § 2 O.s.p. - súdne rozhodnutie by v takomto prípade bolo dôkazom toho, že konajúci súd nedostatočne dbal o to, aby navrhovateľka nezneužívala spotrebiteľskú ochranu na úkor odporcu.

Právny zástupca navrhovateľky na pojednávaní pred súdom na podanom návrhu zotrval v celom rozsahu. Poukázal na to, že v Zmluve nebola platne dojednaná odplata v písomnej podobe. Nemožno pritom poukazovať na viaceré dokumenty, ktoré zo strany navrhovateľky neboli ani podpísané. Poukázal v tomto smere a v tejto otázke aj na stabilizovanú judikatúru aj vyšších súdov, aj Európskeho súdneho

dvora, a konkrétne na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17Co/701/2015-117 zo dňa 7.10.2015. K tvrdeniu odporcu, že Zmluva nemohla obsahovať RPMN, pretože sa jednalo o revolvingový úver uviedol, že v čase uzavretia Zmluvy platný zákon o spotrebiteľských úveroch nepoznal úver, kedy nemohla byť uvedená RPMN, v § 3 ods. 6 predmetného zákona sa uvádzajú podmienky ponuky spotrebiteľského úveru, pričom v obligatórnych náležitostiach sa odkazovalo na § 4 ods. 2, kde okrem iného je obligatórnou náležitosťou aj RPMN. Taktiež nemožno prenášať dôkazné bremeno zo strany odporcu na navrhovateľku ohľadne dojednaní zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Vznesená námietka premlčania zo strany odporcu je nedôvodná, pretože navrhovateľka si uplatňuje len úhrady od 31.1.2013 a žaloba bola podaná na súd dňa 29.1.2016. Navrhovateľka si uplatňuje zákonné úroky z omeškania odo dňa 21.2.2015, pretože podľa ich názoru odporca vedel o tomto bezdôvodnom obohatení a o tom, že ho má vydať. V tomto smere sa podľa jeho názoru jedná o úmyselné bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného dodávateľa, poukazujúc na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 6Co/835/2015-89 zo dňa 10.11.2015, ktorý v obdobnej veci zaujal stanovisko, že pri odborne zrelom dodávateľovi sa pri jeho bezdôvodnom obohatení jedná o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Taktiež navrhovateľka si úroky z omeškania uplatňuje v zákonnej sadzbe vo výške 8,05% ročne, pretože právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikol už pred účinnosťou novely nariadenia vlády v roku 2013 a navrhovateľka si uplatňuje bezdôvodné obohatenie v tomto konaní len od 31.1.2013. Právny názor, že základné náležitosti, ako je aj odplata za poskytnutý úver, musia byť súčasťou listiny obsahujúcej spotrebiteľskú zmluvu samotnú, na ktorú spotrebiteľ pripája svoj podpis, vychádza aj judikatúry a aj z ochrany spotrebiteľa, napr. smernice 93/2013 EHS. Protistrana sa snaží zakryť svoje pochybenie pri uzatváraní Zmluvy a to nenaplnenie obligatórnych náležitostí v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. a prenášať toto svoje pochybenie na spotrebiteľa, čo však neobstojí, pretože nemožno zjavné pochybenie a vybočenie zo zákonného rámca pripisovať spotrebiteľovi, preto podľa ich názoru neobstoja odkazy na § 2 O.s.p.. V návrhu je namietaná výška, počet a termíny splátok, istiny úrokov a iných poplatkov v spojitosti na kontext s § 4 ods. 5 predmetného zákona, teda z dôvodu námietky spotrebiteľa, že odplata nebola celkovo jasne a určite v Zmluve dojednaná, nie je dôvodné a účelné prerušovať súdne konanie. Pokiaľ právny zástupca odporcu predložil súdu vyhlášku ministerstva financií ohľadom RPMN pri revolvingových úveroch, predmetná otázka je na právnom posúdení súdu, vyhláška ministerstva financií je však podzákonným predpisom nižšej právnej sily oproti zákonu o spotrebiteľských úveroch. Svoje objektívne pochybenie zo strany odporcu nemôže odporca prenášať na navrhovateľku, resp. uvádzať, že za všetko môže „nezodpovedný spotrebiteľ“, ide o objektívnu skutočnosť nedojednanej odplaty v písomnej podobe tak, ako vyžadoval zákon o spotrebiteľských úveroch. Prenášanie tohto pochybenia na stranu navrhovateľky neobstojí, nie je dôvod aplikácie § 2 O.s.p. a navrhovateľka sa vyjadrila vo svojej výpovedi, že si už nespomína s ohľadom na odstup času, čo jej bolo alebo nebolo doručené zo strany odporcu, ale tým nie je vyvrátená tá skutočnosť, že odplata nebola v písomnej podobe s ňou dojednaná ako so spotrebiteľom. Pokiaľ bol cenník na osobitnej listine, z tohto nie je zrejme individuálne dojednanie odplaty so spotrebiteľom.

Právny zástupca odporcu na pojednávaní pred súdom takisto zotrval na svojich písomných vyjadreniach k veci. Uviedol, že tento súdny spor je o tom, čo všetko možno považovať za plnohodnotnú súčasť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, či len to, čo tvrdí protistrana, kde za zmluvu o spotrebiteľskom úvere považuje líčnu stranu z jednej listiny, alebo možno za plnohodnotnú súčasť zmluvy o spotrebiteľskom úvere považovať to, čo je v zmluve o spotrebiteľskom úvere výslovne zrozumiteľné, prehľadne, jasne napísané. Pokiaľ ide o ostatné skutočnosti, o otázku dĺžky premlčacej doby, úmyselnej nebanlivosti pri údajnom spôsobe bezdôvodného obohatenia, tieto považoval za sekundárne. Primárnou otázkou tohto konania považoval skutočnosť, čo všetko možno a čo všetko už nemožno považovať za plnohodnotnú súčasť zmluvnej argumentácie, či navrhovateľka v čase uzatvárania zmluvy bola primerane bdelá a starostlivá a či aj ona svojím konaním nespôsobila, že sa tu za viac ako 10 rokov od uzavretia zmluvy musia stretávať. Vyplýva to z obvyčajných právnych úkonov logiky, že výška RPMN sa absolútnym číslom pri revolvingovom úvere uviesť nedá. Zákonitosti matematiky to neumožňujú, uvedomuje si to veľa ľudí, vyplýva to aj z vyhlášky Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 620/2007 Z.z., ktorou sa ustanovuje vzor formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ zo strany právneho zástupcu navrhovateľa odznie ako v iných obdobných konaniach námietka, že táto vyhláška bola vydaná neskôr, než bola uzavretá Zmluva, je treba uviesť, že táto vyhláška a text v nej zvýraznený je dôkazom, z ktorého minimálne nepriamo vyplýva, že táto skutočnosť musela existovať pred vydaním vyhlášky a až v čase vydania vyhlášky si ministerstvo financií uvedomilo, že výška RPMN sa uvádzať nedá pri revolvingovom type úveru absolútnym číslom. Uviedol, že jednou z namietaných skutočností je absencia údajov v Zmluve o tom, aká časť splátky úveru sa započíta na istinu a aká časť na ostatné

zmluvné plnenia. Vo vzťahu k tejto skutočnosti poukázal na to, že ohľadne tejto otázky prebieha pred súdnym dvorom EU prejudiciálna otázka a preto nechal na posúdení súdu, či je alebo nie je vhodné rozhodnúť o prerušení konania s poukazom na §109 ods. 2 písm. c/ O.s.p.. Je toho názoru, že takáto požiadavka nevyplýva zo žiadneho ustanovenia platného právneho poriadku a preto nie je nutné, aby súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere bol uvedený údaj, teda aká konkrétna časť splátky úveru sa započíta na istinu a aká na príslušenstvo. Ak by súd túto konkrétnu otázku chcel vyhodnotiť a posúdiť inak, považoval za vhodné, aby súdne konanie z tohto dôvodu prerušil. Z výsluchu navrhovateľky vyplynuli úplne iné skutočnosti, než tie, na ktorých je postavená samotná žaloba. V žalobe jedným z argumentov navrhovateľky je to, že niektoré zo súčastí Zmluvy jej zjavne neboli predložené. Z jej výpovede vyplýva, že si nespomína, čo jej bolo predložené v čase uzatvárania zmluvy, odkiaľ písomností dostala, či ich prečítala a kam ich poslala. V žalobe sa uvádzajú skutočnosti, ktoré navrhovateľka sama sponchybuje. Preto považoval za jedinú právnu otázku tohto konania, rozhodujúcu pre rozhodnutie o merite veci, otázku, čo všetko môže byť v tomto konkrétnom prípade považované za plnohodnotnú súčasť zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Tvrdenie uvedené v návrhu, že navrhovateľke presne neurčené súčasti dokumentácie doručené neboli, sa v jej výpovedi nepotvrdilo. Odmietol ako absolútne právne máttuce tvrdenie navrhovateľky prednesené aj zo strany jej právneho zástupcu, že za zmluvu je možné považovať len takú listinu, ktorá nepozostáva z viacerých súčastí. Takéto vnímanie, celistvosť nevyplýva zo žiadneho ustanovenia platného právneho poriadku a to ani nepriamo a odporuje všetkým zákonitostiam, na ktorých je postavené súkromné právo a princíp autonómie zmluvných strán. Zdôraznil, že nielen oni, ale aj judikatúra, vyžaduje požiadavky aj od obyčajného spotrebiteľa bez základného stupňa právneho vedomia. Právny priadok Slovenskej republiky a ani judikatúra Súdneho dvora EÚ neochraňuje spotrebiteľa, ktorý by zostal neinformovaný v dôsledku toho, že ľahkovážne sa spolieha na svoje domnienky, špekulácie a úvahy. Každý spotrebiteľ by mal podpísať len to, čomu rozumie, a ak tomu naozaj rozumie. Každý spotrebiteľ by mal orientačne poznať svoje práva a povinnosti a svoje problémy by mal riešiť okamžite. V tomto konaní sa riešia okolnosti uzatvárania zmluvy spreď viac ako 10 rokov. Na okolnosti si vôbec navrhovateľka nepamätá. Toľkokrát spomínaný vytýkaný absentujúci údaj o výške úroku dostala navrhovateľka v Cenníku pri uzatváraní Zmluvy, a ktorý je považovaný za súčasť Zmluvy a je to aj v Zmluve uvedené. Informácie o výške úroku dostala navrhovateľka každý mesiac vo Výpise o pôžičkovej karte v ľavom hornom rohu. Všetky potrebné informácie mala navrhovateľka k dispozícii už v čase pred podpisom Zmluvy a mala ich k dispozícii každý mesiac po doručení výpisu z pôžičkovej karty. Zmluva bola uzatvorená ako mnohé tisíce v rovnakom znení medzi neprítomnými osobami. Iniciátorom uzatvorenia zmluvy bola určite navrhovateľka ako spotrebiteľka, ktorá prejavila záujem o poskytnutie úveru. Následne medzi ňou a zamestnancami odporcu musela prebehnúť komunikácia, a až na základe informácií, ktoré navrhovateľka odovzdala odporcovi, bol na jej adresu zaslaný kompletný návrh zmluvnej dokumentácie, ktorý následne navrhovateľka vrátila čiastočne doplnený v určitom časovom odstupe odporcovi. Vzhľadom na tento spôsob uzatvárania zmluvy mal určite odporca legitímne očakávanie, že ak dostane a ak mu bude doručené navrhovateľkou podpísané znenie Zmluvy, k čomu naozaj došlo, tak sa tak stalo len za podmienky, že bdela navrhovateľka so Zmluvou súhlasí a že si ju pred tým prečítala a aj jej rozumie. Ak teraz po viac ako 10 rokoch namieta presný opak, tak to bola nie odporkyňa, nie spoločnosť odporcu, ale konanie navrhovateľky, ktorá je príčinou začatia súdneho konania. Ak by naozaj bolo pravdou to, čo je uvedené v texte žaloby, ale čo z výpovede navrhovateľky určite nevyplývalo, že nejakú časť zmluvnej dokumentácie možno navrhovateľka v čase podpisu zmluvy nemala k dispozícii, tak odporca mal legitímne očakávanie, že túto skutočnosť navrhovateľka oznámi už pred podpisom alebo najneskôr pri podpise Zmluvy. Túto skutočnosť bolo možno najlepšie sanovať v tom momente, v roku 2005 a nie po viac ako 10 rokoch, keď navrhovateľka benefitovala z toho, že mala výhody veriteľa a čerpala prostriedky a nakladala s nimi. Ak by predsa mal byť namietaný aj spôsob uzatvárania Zmluvy a to samotný fakt, „dištančného uzatvárania zmluvy - medzi neprítomnými osobami“, tak vo vzťahu k tejto téme ani žalobe a ani v písomných podaniach navrhovateľky neidentifikovali vecné tvrdenie, ku ktorému by sa mali vyjadriť. Pokiaľ sa jedná o už toľko spomínanú skladbu zmluvnej argumentácie, tak jednoznačne a rezolútne tvrdia, že táto konkrétna zmluvná dokumentácia bola v množstve iných súdnych konaní vyhodnotená súdmi 1. stupňa a 2. stupňa za prípustnú dovolenú a nepriečiacu sa požiadavke ochrany spotrebiteľa. Štylizácia textu, veľkosť a typ písma, ako aj umiestnenie jednotlivých klauzúl, ako aj grafické spracovanie, je podľa ich názoru dostačujúce k tomu, aby sa primerane bdely spotrebiteľ nemohol cítiť dotknutý a poškodený. Súčasťou Zmluvy je i Cenník, ktorý je na samostatnej, fyzicky oddeliteľnej listine. Takáto skladba zmluvnej dokumentácie je dovolená na danú dobu roku 2005, ale aj vo vzťahu k súčasnosti obvyklá a bežná a určite nie je bežné to, čo minimálne nepriamo namieta strana navrhovateľky, že Zmluva pozostávajúca z viacerých strán textu by sa musela nachádzať na jednej papierovej listine

bližšie neurčitého velikánskeho formátu. Všetky súčasti zmluvnej dokumentácie dostala navrhovateľka v čase pred podpisom zmluvy, sú explicitne v danej Zmluve v článku 5 bod 4 na lícnej druhej strane uvedené. Aj na druhej strane v článku 36 je jasne a jednoznačne uvedená jednoduchá nerozvitá veta, že Cenník je súčasťou Zmluvy. Ak by si navrhovateľka daný text prečítala, mohla nerozumieť iným právne znejúcim vetám, ale tejto jednej vete musela rozumieť minimálne do tej miery, že mala očakávať, že daný cenník má mať takisto na stole, keď si Zmluvu číta. Ak tomu tak nebolo, nič navrhovateľke nebránilo, aby si tento Cenník a prípadne čokoľvek iné pred podpisom Zmluvy znovu vypýtala, prípadne by Zmluvu neuzatvorila. Z jej výsluchu však nevyplýva, že by takto navrhovateľka postupovala. No a keďže odporcovi bolo doručené takéto znenie Zmluvy podpísané navrhovateľkou, naozaj nemal dôvod predpokladať, že by mal byť problém v tom, čo o 11 rokov neskôr právny zástupca navrhovateľky v žalobe uviedol. Táto žaloba neslúži praktickým potrebám v živote navrhovateľky. Z výsluchu navrhovateľky vyplynulo, že ju trápí úplne niečo iné, ako je text Zmluvy, ktorý si možno neprečítala dôsledne v roku 2005 a ktorý si určite neprečítala v čase podávania žaloby. Ak si navrhovateľka myslí, že pohľadávka voči nej vraj vymáhaná presne neurčeným subjektom z tohto zmluvného vzťahu je neopodstatnená, má množstvo iných možností, ale žaloba o určenie bezpoplatkovosti a bezúročnosti tejto zmluvy je až tou najposlednejšou možnosťou.

Navrhovateľka na pojednávaní tvrdila, že si návrh na súd v tejto veci podala z dôvodu, že jej prišla z nejakej vymáhačskej spoločnosti výzva na uhradenie dlhu, bolo to vo výške 1523 eur, suma ktorá sa jej zdala dosť vysoká, pretože už asi takú istú sumu odporcovi zaplatila. Išlo o záležitosť, ktorá sa týkala tohto sporu. Pretože veci nerozumela, začala ju riešiť prostredníctvom združenia na ochranu spotrebiteľa a nakoniec sa dala právne zastúpiť JUDr. Cifrom, advokátom, ktorý napísal za ňu žalobu. Na okolnosti uzavretia Zmluvy sa nepamätala. V roku 2004 sa vydávala, potrebovala peniaze a z týchto dôvodov Zmluvu aj uzavrela. Doma vypisovali nejakú žiadosť, ktorú následne poslali odporcovi. Nevedela s odstupom času povedať, či si obsah Zmluvy, ktorú podpísala, pred jej podpisom aj prečítala. V minulosti mali spolu s manželom uzavretých viacero zmlúv, záväzky z ktorých už majú uhradené.

Ako už bolo uvedené vyššie, dňa 5.12.2005 uzatvorila navrhovateľka ako dlžník s odporcom ako veriteľom úverovú zmluvu označenú ako „Žiadosť o vydanie a používanie Pôžičkovej karty Quatro č. 000808448“, na základe čoho odporca poskytol navrhovateľke kreditnú kartu s úverovým rámcom 30 000 Sk (995,82 eur) so schválenou štandardnou mesačnou splátkou vo výške 1.000 Sk (33,19 eur). Súčasťou Zmluvy boli aj Obchodné podmienky pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydávaných Všeobecnou úverovou bankou, a.s. v spolupráci so spoločnosťou Slovenské kreditné karty, a.s., ktoré sa nachádzali na rube Zmluvy a Cenník VÚB, a.s., ku kreditnej platobnej karte VÚB, a.s., vydávanej v spolupráci so spoločnosťou Slovenské kreditné karty, a.s., platný od 1.6. 2014, ktorý sa nachádzal na samostatnej listine.

Podľa článku V bod 4 Zmluvy navrhovateľka potvrdila vyhlásenie, že pred podpisom Zmluvy bola oboznámená s Obchodnými podmienkami pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydávaných Všeobecnou úverovou bankou a.s. v spolupráci so Slovenskými kreditnými kartami a.s. (ďalej len „OP“), ktoré tvoria prílohu uvedenej zmluvy s tým, že s nimi súhlasí a zaväzuje sa ich dodržiavať.

Podľa článku VI bodu 32 OP, výpočet úrokov:

- a) dlžný zostatok sa denne úročí štandardnou úrokovou sadzbou
- b) v prípade úhrady sumy nižšej ako je výška povinnej splátky alebo omeškania s úhradou akejkoľvek povinnej splátky alebo inej čiastky sa denne úročí časť dlžného zostatku, ktorá je v omeškaní sankčnou úrokovou sadzbou..... Pri výpočte úrokov sa používa vzorec „počet dni/365 x úroková sadzba“.

Podľa článku VI bodu 33 OP, pri úhrade sumy vyššej ako je dlžný zostatok sa kartový účet dostáva do kreditného zostatku a takýto zostatok je úročený vkladovou sadzbou.

Podľa článku VI bodu 34 OP, posledný kalendárny deň v mesiaci je kartový účet zaťažovaný úrokmi vypočítanými štandardnou úrokovou sadzbou a úrokmi vypočítanými sankčnou úrokovou sadzbou, prípadne je v jeho prospech pripísaný úrok v dôsledku kreditného zostatku na kartovom účte.

Podľa článku VI bodu 35 OP, poplatky súvisiace so správou a používaním karty sú uvedené v cenníku. Štandardná, sankčná a vkladová sadzba sú pohyblivé a ich výška je uvedená v cenníku. Cenník ďalej

obsahuje výšku úhrady poistného zaplateného bankou podľa poistnej zmluva uzatvorenej v prospech klienta a označenej v zmluve.

Podľa článku VI bodu 36 OP, cenník sa považuje za súčasť zmluvy. Banka je oprávnená jednostranne meniť cenník s účinnosťou od prvého dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho potom, čo bola klientovi zmena cenníka písomne oznámená. Výšku úrokových sadzieb a poplatkov môže banka meniť v prípade zmeny refinančnej sadzby, zmeny sadzieb poistného, zmeny na trhu poskytovania spotrebiteľských úverov, inej podstatnej zmeny na kapitálových trhoch alebo v prípade zmeny príslušných právnych predpisov.

Podľa článku VI bodu 37 OP, klient berie na vedomie, že vzhľadom na povahu úveru nie je možné vopred vypočítať ročnú úrokovú mieru nákladov (RPMN) spojenú s revolvingovým úverom. Cenník obsahuje príkladný výpočet RPMN a na základe určitých predpokladov o čerpaní a splácaní revolvingového úveru klientom. Skutočnú RPMN je možné vypočítať spätne podľa skutočného čerpania revolvingového úveru a uskutočnených splátok, správca oznámi klientovi RPMN za obdobie uplynulých 12 mesiacov na základe písomnej žiadosti klienta, náklady s tým spojené sa zaúčtujú na farchu kartového účtu.

Z výpisu z Pôžičkovej karty Quatro je zrejmé, že navrhovateľka za obdobie od 29.12.2015 do 30.9.2015 čerpala od odporcu prostredníctvom kreditnej karty celkovú čiastku 7.677,08 eur a doposiaľ uhradila odporcovi sumu spolu vo výške 10.838,55 eur.

Navrhovateľka v zmluvnom vzťahu s odporcom vystupovala ako dlžník a súčasne spotrebiteľ (fyzická osoba nepodnikateľ) a odporca ako veriteľ a súčasne dodávateľ. Na vyššie uvedený zmluvný vzťah sa teda prednostne vzťahujú ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a ust. zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

Podľa § 3 ods. 6 zák. č. 258/2001 Z. z. ku dňu účinnosti uzatvorenia Zmluvy, pri spotrebiteľských úveroch formou preddavkov na bežný účet s výnimkou kreditnej karty (§ 1 ods. 3) alebo v prípadoch, keď nemožno určiť ročnú percentuálnu mieru nákladov, musí byť spotrebiteľ pred uzavretím zmluvy informovaný o úverovom limite, o nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, o spôsobe výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov, o podmienkach, za ktorých môže byť zmluva zmenená, a o spôsobe a termíne skončenia zmluvného vzťahu. Počas trvania zmluvy musí byť spotrebiteľ bezodkladne informovaný o zmene ročnej percentuálnej miery nákladov.

Podľa § 4 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z. z., zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná.

Podľa § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z. z., zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä

- a) sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť,
- b) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje,
- c) cenu tovaru alebo poskytnutej služby,
- d) identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom,
- e) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- f) meno a adresu spotrebiteľa,
- g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov,
- h) podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov,
- i) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c), ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; ide o určenie podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady. Uvedie sa výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad.

Podľa § 4 ods. 3 zák. č. 258/2001 Z. z., zmluva ďalej obsahuje

- a) oprávnenia spotrebiteľa na zníženie nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti podľa § 6,
- b) sankcie za porušenie zmluvy,
- c) podmienky, za ktorých možno použiť zmenu alebo šek,
- d) spôsob zániku záväzku zo zmluvy.

Podľa § 4 ods. 4 zák. č. 258/2001 Z. z., Pri nesplnení podmienok podľa odsekov 2 a 3 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe

- a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo
- b) dodaný tovar alebo poskytnutá služba.

Podľa § 4 ods. 5 zák. č. 258/2001 Z. z., od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že účastníci konania dňa 5.12. 2005 uzatvorili Zmluvu o vydaní a používaní Pôžičkovej karty Quatro, v zmysle ktorej bol navrhovateľke poskytnutý úverový rámec vo výške 30 000 Sk (995,82 eur) so štandardnou mesačnou splátkou 1.000 Sk (33,19 eur). Navrhovateľka v zmluvnom vzťahu s odporcom vystupovala ako dlžník a súčasne spotrebiteľ (fyzická osoba nepodnikateľ) a odporca ako veriteľ a súčasne dodávateľ.

Zmluva, na základe ktorej bola navrhovateľke poskytnutá kreditná karta, podľa právneho názoru súdu neobsahuje obligatórne náležitosti požadované zákonom č. 258/2001 Z.z.. Podľa § 4 ods. 2 cit. zákona musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať okrem iného aj sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pričom v Zmluve sa tento údaj nenachádza. V Zmluve sa nenachádza ani údaj o RPMN, ktorý odzrkadľuje celkovú odplatu za poskytnutie úveru a je referenčným údajom slúžiacim spotrebiteľovi pre porovnanie výhodnosti ponúkaného finančného produktu s obdobnými finančnými produktmi na trhu. V zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. g/ zákona č. 258/2001 Z.z., ak údaj o RPMN v zmluve uvedený nie je, považuje sa poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Zmluva neobsahuje vo svojej lícnej časti ani dojednanie o úrokoch a poplatkoch za poskytnutie spotrebiteľského úveru, čo má tiež v zmysle právnej úpravy platnej v čase uzavretia Zmluvy za následok, že dodávateľ nemôže požadovať od spotrebiteľa zaplatenie nedojednaných úrokov a poplatkov (§ 4 ods. 5). Zákon síce explicitne neupravuje úrokovú sadzbu, ako obligatórnu náležitosť, upravuje však dôsledky neuvedenia úrokov (§ 4 ods. 5). Podľa § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z., od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

Pokiaľ právny zástupca odporcu v priebehu celého konania tvrdil, že Zmluva bola uzavretá dištančne a skladala sa z viacerých dokumentov (žiadosť, obchodné podmienky, cenník), teda, že zmluvu o úvere po právnej stránke netvorí len žiadosť (už z prvého pohľadu na ňu je zrejmé, že ani nemôže), ale aj obchodné podmienky (umiestnené na druhej strane žiadosti, t.j. žiadosť a obchodné podmienky sú na jednej listine) a cenník, ktoré dokumenty sú právnu súčasťou zmluvy o úvere a tvoria ju ako jeden celok (komponenty zmluvy o úvere) a že teda Zmluva tak obsahovala všetky predpísané náležitosti a na základe vyššie uvedeného nevidí žiaden dôvod, aby na Zmluvu a ním poskytnutý úver dopadala zákonná sankcia v zmysle § 4 ods. 2 písm. g/, či § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, súd sa s týmto právnym názorom odporcu nestotožnil. Je síce naozaj pravda, že takáto štruktúra súkromnoprávnej zmluvy, kedy sa zmluva skladá z viacerých dokumentov prítomných buď na jednej, alebo i na viacerých samostatných listinách je v praktickom živote viacmenej bežná, avšak na druhej strane základné údaje o úvere a predovšetkým o odplate spotrebiteľského úveru musia byť pre bežného spotrebiteľa dostupné a zrozumiteľné a teda na jednom tlačive, aby si spotrebiteľ reálne vedel porovnať výhodnosť ponúkaného úveru s inými úvermi na finančnom trhu a súčasne, aby mal vedomosť počas celého zmluvného vzťahu o tom, koľko ho požičanie peňazí stojí, t.j. „za akú cenu sú peniaze predávané“. Bol to práve odporca, ktorý vypracoval formulárovú Zmluvu a takisto OP spolu

s Cenníkom, pričom samotná Zmluva je neprehľadná, povinné údaje Zmluvy sú na rôznych miestach, až v troch dokumentoch, navyše podstatná časť Zmluvy a OP sú napísané len drobným, voľným okom sotva čitateľným písmom a teda pre priemerného spotrebiteľa aj po formálnej stránke sú nedostupné a teda v zjavnom rozpore so zákonom o spotrebiteľskom úvere. Navyše podľa právneho názoru súdu, v Zmluve nebola dokonca ani odplata za poskytnutie úveru dohodnutá písomne, keďže OP ani Cenník navrhovateľka nepodpísala.

V tejto súvislosti nemôže teda obstať tvrdenie odporcu, že údaj o výške úroku dostala navrhovateľka v Cenníku pri uzatváraní Zmluvy, a ktorý je považovaný za súčasť Zmluvy a je to aj v Zmluve uvedené a že informácie o výške úroku dostala navrhovateľka každý mesiac vo Výpise o pôžičkovej karte v ľavom hornom rohu, resp. že všetky potrebné informácie mala navrhovateľka k dispozícii už v čase pred podpísaním Zmluvy a mala ich k dispozícii každý mesiac po doručení výpisu z pôžičkovej karty.

Aj keď v danom prípade išlo o revolvingový úver, nemožno sa stotožniť s právnym názorom právneho zástupcu odporcu, že Zmluva nemohla obsahovať RPMN, pretože sa jednalo o revolvingový úver. Nič na tom nemení ani obsah vyhlášky Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 620/2007 Z.z., ktorou sa ustanovuje vzor formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, kde v prílohe - Vzor formulár o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere je v bode 3C druhej vety uvedené: „Pri spotrebiteľskom úvere poskytovanom prostredníctvom kreditnej karty (revolvingového úveru), pri ktorom nie je možné určiť RPMN, sa riadok nevyplní“. Vyššie uvedený právny predpis je podzákonnou normou a teda nižšej právnej sily ako zákon. V čase uzavretia Zmluvy, tak ako to tvrdil aj právny zástupca navrhovateľky, zákon č. 258/2001 Z.z. neupravoval úverový vzťah, v ktorom by nemusela byť dohodnutá RPMN. V § 3 ods. 6 citovaného zákona sa uvádzajú podmienky ponuky spotrebiteľského úveru, pričom v obligatórnych náležitostiach sa odkazuje na § 4 ods. 2, kde okrem iného je obligatórnou náležitosťou aj RPMN. Z vyššie uvedeného vyplýva, že v Zmluve mala byť uvedená RPMN vychádzajúc zo stavu ku dňu uzavretia Zmluvy.

Dôsledkom absencie vyššie uvedených obligatórnych náležitostí v Zmluve, je potrebné odporcom navrhovateľke poskytnutý úver považovať za bezúročný a bez poplatkov a teda odporca by mal nárok od odporkyne vrátenia len poskytnutej istiny úveru.

Z výpisu z Pôžičkovej karty Quatro súd zistil, že navrhovateľka za obdobie od 29.12.2005 do 30.9.2015 čerpala od odporcu prostredníctvom kreditnej karty spolu sumu 7.677,08 eur a odporcovi vrátila sumu spolu vo výške 10.838,55 eur. Prijímaním plnenia od navrhovateľky na účet odporcu nad rámec čerpanej sumy dochádzalo na strane odporcu k bezdôvodnému obohateniu na úkor navrhovateľky (§ 451 Občianskeho zákonníka), pretože odporca k takýmto plneniam od navrhovateľky nemal platný právny titul. Spolu tak došlo u odporcu k obohateniu sa na úkor navrhovateľky v sume 3.161,47 eur (rozdiel medzi navrhovateľkinými platbami vo výške 10.838,55 eur a odporcom navrhovateľke poskytnutými sumami spolu vo výške 7.677,08 eur).

Plnenie, ktoré navrhovateľka v postavení spotrebiteľky poskytla odporcovi v postavení dodávateľa bez platného právneho titulu zakladá na strane navrhovateľky nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Navrhovateľka si v konaní uplatnila nárok, ktorý pozostáva zo súčtu úhrad, ktorý uskutočnila v období od 31.1.2013 do 20.2.2015 spolu vo výške 1597,19 eur (č. l. 38 až 42).

Pokiaľ odporca v priebehu konania vzniesol námietku premlčania nároku navrhovateľky v konaní uplatnenom, súd zistil, že táto námietka dôvodná nie je, pretože navrhovateľka si v konaní uplatnila len úhrady od 31.1.2013 a návrh na začatie konania bol na súd podaný dňa 29.1.2016, teda v trojročnej premlčacej dobe podľa § 101 Občianskeho zákonníka.

Z vyššie uvedených dôvodov, v súlade s ust. § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka, uložil súd odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke žalovanú istinu.

Navrhovateľka si podľa právneho názoru súdu dôvodne, podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. uplatnila v konaní aj zákonné úroky z omeškania odo dňa 21.2. 2015, teda dňom nasledujúcim po jej poslednej úhrade, resp. po jej poslednej úhrade zakladajúcej bezdôvodné obohatenie na strane odporcu, teda od 21.2. 2015 pretože odporca vedel o tomto bezdôvodnom obohatení a o tom, že ho má vydať, resp. o tom ako starostlivý dodávateľ mal vedieť. Navrhovateľka si úroky z omeškania uplatnila v zákonnej sadzbe vo výške 8,05% ročne, pretože

právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikol už pred účinnosťou novely nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v roku 2013 a navrhovateľka si uplatňuje bezdôvodné obohatenie v tomto konaní len od 31.1.2013 do 20.2. 2015. Súd preto uložil odporcovi takisto povinnosť zaplatiť navrhovateľke úroky z omeškania z prisúdenej istiny tak, ako sú uvedené vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p.. Navrhovateľka bola v spore v celom rozsahu úspešná, preto jej súd priznal plnú náhradu trov ktoré účelne vynaložila na uplatnenie svojho práva na súde. Navrhovateľkine trovy pozostávali z trov právneho zastúpenia podľa § 10, § 15 a § 17 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. za 4 úkony právnej služby po 71,37 eur (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie žaloby na súd, písomné vyjadrenie k odporu, účasť právneho zástupcu na pojednávaní dňa 31.3. 2016 so 100 %-ným zvýšením - pojednávanie trvalo od 10.00 hod. do 12.04 hod.), vrátane režijného paušálu 1 x 8,39 eur (za úkon právnej služby v r. 2015) a 3 x 8,58 eur (za úkony právnej služby v roku 2016), t. j. odmena advokáta a režijné paušály predstavujú sumu 390,98 eur bez DPH, z náhrady cestovného (základná náhrada + spotrebované PHM) pri ceste vykonanej dňa 31.3. 2016 z Lučenca do Prievidze a späť (pri 240 km, základnej náhrady za 1 km 0,183 eur, spotrebe litrov na 100 km 5,3 a cene paliva za liter 1,012 eur) vo výške 14,20 eur bez DPH (uplatnená bola len jedna štvrtina náhrady z dôvodu účasti právneho zástupcu navrhovateľky aj na iných pojednávaniach v ten deň na tunajšom súde) a z náhrady za stratu času 28,60 eur bez DPH pri ceste vykonanej dňa 31.3. 2016 z Lučenca do Prievidze a späť v jednej štvrtine z dôvodu účasti právneho zástupcu navrhovateľky aj na iných pojednávaniach v ten deň na tunajšom súde (1/4 x 8 začatých polhodín x 14,30 eur). Trovy právneho zastúpenia tak spolu predstavovali sumu 433,78 eur bez DPH a spolu s 20 % DPH (86,76 eur) 520,54 eur.

Náhradu trov konania v celkovej výške 520,54 eur uložil súd odporcovi zaplatiť k rukám právneho zástupcu navrhovateľky podľa § 149 ods. 1 O.s.p..

Navrhovateľka bola v konaní od platenia súdnych poplatkov podľa § 4 ods. 2 písm. za/ zákona č. 71/1992 Zb oslobodená a preto v súlade s ust. § 2 ods. 2 vyššie citovaného zákona uložil súd povinnosť zaplatiť súdny poplatok odporcovi, ktorý v konaní nebol úspešný v celom rozsahu vo výške 95,50 eur (6 % zo sumy 1.597,19 eur podľa položky č. 1 písmena a/ sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu vyššie citovaného zákona).

Na záver súd uvádza, že navrhovateľka v konaní namietala predovšetkým to, že odplata v Zmluve nebola celkovo jasne a určite dojednaná, z dôvodu ktorého nebolo dôvodné uvažovať o prerušení konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnej otázke, aká časť splátky úveru sa má započítať na istinu a aká časť na ostatné zmluvné plnenia, tak, ako to odporučil súdu právny zástupca odporcu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia, cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Trenčíne, písomne, v dvoch rovnopisoch.

Podľa § 205 ods.1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (42 ods.3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie, alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie, podľa osobitného zákona (§ 251 O.s.p.).